

[Finansministeren.]

vanskeligt for dem at skære ned, og de måtte give afkald på det ene og det andet og det tredje, hvis de skulle klare den bundne opsparing. Jeg kan ikke ønske noget bedre bevis på, at denne bundne opsparing virkelig har en forbrugsbegrænsende virkning.

Det ærede medlem nævnte, at pengene blev stående i bankerne. Dette var ikke med i det oprindelige forslag, og når jeg gik med til det, var det udfra den opfattelse, at bankernes likviditet ad anden vej efterhånden ville blive begrænset tilstrækkeligt. Mener det ærede medlem, at bankernes likviditet bør begrænses mere, end det hidtil er sket? I så fald er jeg villig til at diskutere det med det ærede medlem.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen mente ikke, jeg havde forstået ham. Jo, det har jeg desværre, og det ærede medlems sidste indlæg bekræftede fuldstændig den opfattelse, jeg havde dannet mig af det første. Det er muligt, at man ikke i den senere tid har skåret levestandarden ned i de østeuropæiske lande, jeg har ikke været der, og jeg har altså kun kunnet følge det på afstand. Men det er en kendsgerning, at man bevidst har holdt levestandarden nede på et niveau, som ligger meget langt under det niveau, som danske arbejdere kender til. For at vi kan få spørgsmålet klaret, vil jeg gerne spørge det ærede medlem hr. Alfred Jensen: Er det ærede medlem ikke enig med mig i, at arbejdernes levestandard her i landet er langt bedre end f. eks. i Sovjetunionen?

Det ærede medlem sagde, at jeg havde talt om, at det var „Land og Folk“, der havde skabt forbitrelsen over de 65-åriges stilling, men det var ikke det, jeg sagde. Det, jeg talte om, var forbitrelsen over skatterne i det hele taget, den bundne opsparing i det hele taget, idet der her er drevet en hysterisk kampagne, som ikke har noget med realiteterne at gøre.

(Kort bemærkning).

Oluf Pedersen: Det glæder mig, at der nu er gået så lang tid, at den højtærede finansminister har glemt, at indenrigsministeren talte om, at Danmark stod på ruinens rand. Det er det, jeg forstår ved overdrivelser. Ministeren har åbenbart også glemt sin egen udtalelse om, at hvis man gav valutaen fri, ville det gå med den danske krone, ligesom det gik med den tyske mark efter sidste krig. Det har ministeren også glemt, men hvis det var så

slem, ville det ske, så kunne man ikke hindre det. Jeg erkender altså, at ministeren er blevet klogere, så vi måske nærmer os hinanden lidt; det kan godt være.

Nu tager jeg tvangsopsparingen. Hvis pengene bindes, kan det medføre en begrænsning af købekraften, men i det øjeblik man låner dem ud igen igennem banker eller sparekasser eller låner dem ud til staten, som så bruger dem, er der ikke skygge af binding. Så er det rigtigt — det synes jeg også ministeren skal erkende —, når „Nationaltidende“ kalder det Ebbørød bank, og når et andet regeringsorgan, „Berlingske Tidende“, siger, at man går udenom, for man beholder de skjulte inflationskilder. Det er det, jeg protesterer imod, og det er derfor, det er uforsvarligt at vedtage dette forslag, idet man beholder alle de skjulte inflationskilder.

Man taler om at lave foranstaltninger imod inflationen, men det er det, man ikke gør. Det er det, jeg kalder et politisk bedrag. I stedet for burde man sætte ind imod stigninger i jordværdien, imod udpumpninger, der finder sted igennem Marshall-lån, imod den overdrevne finansiering af byggelån, imod den offentlige ødselhed. Det ville der være lidt mening i, det ville være foranstaltninger, der kunne bøde på de fejl, der er. Jeg advarer forøvrigt ministeren imod den opfattelse, at bare man kan sætte produktionen og levedoden ned, så vinder man noget. Bare der er noget, der gør ondt, tror ministeren også, det er til gavn. Det burde i hvert fald ikke være rigtigt. Jeg så i „Jyllandsposten“, at den højtærede finansministers drøm er, at hver mand skal anskaffe sig en ged og sætte den på græs og leve af den. Det er det, der ligger bag, at man tror, at bare man sætter levedoden ned, så er det godt. Men man kan risikere at lave krise på det hele.

(Kort bemærkning).

Alfred Jensen: Den højtærede finansminister spurgte mig, om jeg ikke var enig med ministeren i, at levedoden, levestandarden for arbejderne i Danmark er højere end for arbejderne i Sovjetunionen. Nej, det er jeg absolut ikke enig med den højtærede finansminister i. Hvis man tager alle forhold i betragtning, så er levedoden ikke lavere i Sovjetunionen; tager man sikkerheden, den sociale tryghed i betragtning: ingen frygt for arbejdsløshed, ingen frygt for sygdom, ingen frygt for alderdommen, så er forholdene bedre. (H. C. Hansen: Ingen frygt for at komme i spjældet!). Der er den samme frygt dér som i andre lande. Jeg har ikke truffet